

Řízení je dřina

Prožití dobrodružství v New Yorku mi dalo pořádně zabrat, takže jsem spal jako zabitý. Ráno volám z New Jersey znovu do podniku a slyším jen: „Nic nemáme, zavolej za dvě hodiny“. Zavěsil jsem a šel na konec fronty. Cestou k telefonům jsem spočítal, že na parkovišti stálo přes čtyři sta padesát trucků a zřejmě všichni jsme čekali na náklad. Pročkal jsem ve frontě na telefon většinu dne, až odpoledne jsem dostal konečně pokyn kam jet. Nebylo to daleko od truckstopu, naložil jsem tam kosmetiku Revlon pro obchod na letecké základně Miramar v San Diegu.

Zabralo to ale jen asi třetinu plochy v návesu, další pokyn tedy byl jet směrem domů a druhý den ráno zavolat. Ujel sem ten večer ještě kus cesty směrem na západ, zastavil někde na truckstopu, konečně se vykoupal a šel spát. Podle pokynu jsem ráno opět zavolal, zase nic neměli a rozkaz byl jet dál na západ a každé dvě hodiny zastavit a zatelefonovat. Odpoledne jsem konečně dostal zbytek nákladu, který mě přivede domů. Ve Waco v Texasu mám naložit mražené krůty. Nastartoval jsem chlazení v traileru, aby tam byla správná teplota pro mražený náklad a vyrazil.

Na jih od Dallasu, směrem na Waco, jsem zahlédl u silnice billboardy lákající k návštěvě českého střediska, kde měla být i česká restaurace, lahůdky, koláče... To se ví, zajel jsem tam. No, nebylo nás tam moc, český mluvících, přesněji řeče-

no jen jeden a když jsem odjel, nezbyl tam žádný. Kolik Čechů tam bylo? Zklamaně jsem odjel.

Po příjezdu do Waco jsem nechtěl nechat nic náhodě, zastavil jsem na parkovišti u obchodního domu K-Mart a zavolal si o „directions“, kam mám vlastně jet. Zeptali se mě, kde jsem a že mám jet rovně až na ulici, kterou jsem už zapomněl, doprava a první ulicí doleva. Fajn, jedu tedy rovně, jedu rovně dlouho, ulice je okružní, čili nevede ven z města, až jsem přijel zpět na parkoviště ke K-Martu, odkud jsem telefonoval předtím. Volám znovu do podniku, tentokrát vzal telefon někdo jiný. Vysvětlil jsem mu mou cestu kolem města, ten člověk mi řekl, že jsem úplnej blbec a že mám jet rovně zase tou ulicí a u benzínové pumpy Texaco doprava. Tu pumpu jsem z budky viděl, a když jsem k ní potom dojel, okamžitě jsem pochopil, proč jsem předtím

ulici nenašel. Spravovali tam silnici, sloupek se jménem ležel na zemi. Místním to nevadí, ti vědí, kde pracují. Chybějící sloupek ani nepostřehnou. Naložili mi zbytek nákladu a už za hodinu jsem ujížděl domů do Kalifornie s mraženými krůtami a rtěnkami.

Dojel jsem do podniku, postavil tam tahač a jel domů. Dva dny nato jsem se vrátil zpátky, vyložil jsem krůty v Los Angeles a kosmetiku v San Diegu. Jen se divili, že je to všechno tak studené, ale odpověď našli sami: vždyť je to chladírenský trailer. A bylo to.

Už je to všechno víc než deset let a nepamatuji se přesně, co bylo dál. Co mi utkvělo v paměti, jsou právě tyhle začátky a pak zážitky z cest. Dobré i zlé, ale těch špatných je víc. Mnohem víc. Jako třeba když jsem jel plně naložený hroznovým vínem pro Chelsea market v Bostonu. Na-

kládal jsem kousek na východ od Los Angeles, u města Indio. Tam je horko, tam je žhavo, co vám mám povídat, pěstují se tam i datle. Naložili mi tři druhy hroznů: zelené, červené a nevím, zda tu třetí odrůdu doma znáte, tady se jí říká flame, čili plamen. Hrozny jsou světlejší než červené a obvykle ne tak sladké. Na pravou stěnu návěsu, uvnitř pochopitelně, mi přilepili Ryan a já vyrazil. Cesta vede přes Arizonu, Nové Mexiko a Texas až do Dallasu - Fort Worth po Interstate 10, pak po I-20 na Texarkanu, do Arkansasu, stáčí se pořád lehce k severu a na východ, pochopitelně.

Pamatuji se, že jsem jel jako šílený, protože jsem měl na cestu čtyři dny a je to 3 200 mil (5 150 km). Podíval jsem se ráno na tachometr, připočetl 750 jako minimální vzdálenost, kterou musím ujet a vyrazil. Až bylo na tachometru hledané číslo, obvykle hodně pozdě večer, směl jsem začít hledat truckstop, kde bych přespal. Ale co přespát, nejdřív je třeba natankovat, pak najít místo k zaparkování a jít se najíst. To zaparkování zní jednoduše, ale jednoduché to není. Zacouvat do díry mezi trucky, díry, která je na každou stranu o půl metru větší než já, přitom nic neodřít, nezavádět zrcátkem, unavený tak, že skoro nevidím a v té díře je ještě k tomu tma...

Vynalezl jsem pro vlastní pohodlí způsob parkování. Usoudil jsem totiž, že do volného prostoru, ráno a za světla se mi bude couvat líp. Začal jsem najíždět do parkovacích mezer popředu, s tím potíže nejsou. No a když se řidiči ptali proč, řekl jsem jim, že je to z ohleduplnosti. Já mám chlazení a to dělá rámus. Když stojím normálně, mají to sousedé hned u kabiny a to se jim pochopitelně nelíbí. Dnes už tak parkuje hodně řidičů a netuší proč.

Do Bostonu jsem dojel včas, Chelsea market jsem podle popisu našel, zaparkoval jsem a šel spát. Po půlnoci mne vzbudili, abych otevřel vrata, že se bude vykládat. Pak už jsem se jen divil, protože tady si vykládal dělník a vedoucí v jedné osobě sám. Náklad byl na paletách a on vybíral levou stranu traileru, takže vznikala úzká ulička. Koukal jsem na to a snažil se pochopit proč. Nakonec zase navozil část nákladu zpátky, řekl mi, že je to zkažené a ráno na to zavolají inspekci. Přitom si ale od každého druhu nechal tři palety!

Napadlo mě hned, že je to ta stará známá hra, jako s jahodami na mé první cestě. Objednali si celý náklad, pak si vezmou co potřebují, za výhodnější cenu a ještě ani nebudou chtít zaplatit za dopravu, protože toho většinu odmítli. Ráno

jsem čekal na inspektora a hned jsem mu o tom všem řekl. Nejdřív si myslel, že ho chci nějak ovlivňovat, ale dal si říci, když jsem mu pracně vysvětlil, že po něm nechci nic jiného než pravdu. Dlouho prohlížel hrozny, nechal si rozebírat palety, bral vzorky ze spodních i horních vrstev. Po několika hodinách mi řekl, že je hotov a jde teď dovnitř jim říct výsledek. Pak že přijde za mnou. Za několik minut byl venku, oči vykulené, vlasy mu vlály a hned ke mně. "Tys měl pravdu" povídá, "oni jsou z toho celí nešťastní, hrozny jsou v pořádku, musí je vzít a nemají na ně místo. Takovouhle špinavou hru si s námi hrajou?" Vůbec nechtěl věřit, čeho byl právě svědkem.

Tenkrát byly v Bostonu k máni opravdu levné hrozny. Museli jít s cenou hodně dolů, aby je prodali. Já tam stál celý den a prodávalo se přímo z návěsu. Velkoobchod, samozřejmě, nevážili jsme do pytlíků, ale stejně to bylo zajímavé. Pikantní podrobnost je, že když se konečně probjovali k Ryanu a otevřeli ho, zjistili, spolu se mnou, že celá ta šaškárna s inspektorem nebyla nutná. Ryan byl na pravé straně vozu, že. Když jedu na východ, je pravá strana na jih. V Arizoně, Novém Mexiku a v Texasu to hraje roli. Stěna se ohřeje, a výsledkem je, že na pásku byly zaznamenány teploty až 40 stupňů Fahrenheita, místo předepsaných 34 - 36. Už na podkladě teploty mě mohli vyhodit. Ale zavolali inspektora, ten potvrdil, že je víno v pořádku a už to odmítnout nemohli. Ryan letěl do bedny pod pult a nárazem se rozpadl na prvočinitele.

Texas je stát řidiči přímo nenáviděný. Nizká povolená rychlost, ve dne 60, v noci 55 mil, stát tak placatý, že se policajti nemá kde schovat a musí stále jezdit. Když někde číhá, můj radar detektor mě ochrání. Když jede, je sebeobrana mnohem horší, takřka nemožná. To proti tomu třeba Pensylvanie je úplný ráj. Všude lesy, často i mezi dvěma směry dálnice. V nich mají policajti udělané cestičky, spíš něco jako jednotlivá parkoviště, kde číhají. Je snadné si zapamatovat, kde jsou, je snadné prostě koukat po křoviskách a když vidím nějaké extra husté, raději zpomalit.

Od pokuty mě zachránil třeba i maják na policejním autě, který si čouhal z křoví. To pak člověk musí jen hodně dupnout na brzdy. Na Pensylvánii mám ještě jednu vzpomínku. Začíná to v Bostonu, kde jsem celý den nakládal, nejedl a nepil, nebylo co a kde. Když to bylo hotovo, vyrazil jsem na západ. Byl čtvrtek večer a já měl být v pondělí v 8 hodin v přístavu v Oaklandu v Kalifornii, měl jsem mimo jiného palety s buráky pro americkou

ambasádu v Hongkongu. Kolem desáté večer se to stalo. Zničeho nic jsem najednou přestal vidět, všechno rozmazané, já se cítil jako opilý, chtěl jsem zatočit ke kraji dálnice a nemohl jsem hnout volantem a rukama. Nevím, jak se mi nakonec podařilo zastavit, ale stál jsem tam ve tmě a nevěděl, co se děje. Po nějaké době, když se mi zdálo, že už je mi snad trochu lépe, jsem utáhl pás, co se dalo, aby mě to drželo a já točil volantem místo sebou kolem volantu. Věděl jsem, že pár mil přede mnou je křižovatka s dálnicí 80, kterou potřebuji a která vede do San Franciska. Tam zabočím doprava a po několika mílích je rest area, kde mohu bezpečně zůstat stát.

Vyjel jsem tedy. Správně se mi povedlo odbočit doprava, ale zajet na rest areu bylo nějak nad moje síly. Naštěstí po dalších deseti mílích je malý truckstop Shell, kde jsem se pokusil zastavit. Pekelně jsem se na to soustředil a povedlo se. Sjel jsem z dálnice a zaparkoval. Co teď? Bylo mi tak zle, že jsem věřil tomu, že umírám a v tu chvíli bylo nejrozumnější napsat manželce a synovi. Dopis nechám ležet na volantu a až mně najdou, najdou i dopis a pošlou jim ho. Napsal jsem dopis na rozloučenou a přemýšlel co dál. Možná, že mi udělá dobře čerstvý vzduch? Vylezl jsem z trucku a najednou se vidím, jak jdu do restaurace, usedám, objednávám si kafe a sypu do něj dvacet pytlíčků cukru. Ono to naše tělo někdy ví samo, co je potřeba. Vypil jsem tu příšerně sladkou, takřka nepoživatelnou cukrovou kaši a za několik minut jsem byl v pořádku, najedl jsem se a šel spát. Měl jsem původně dojet mnohem dál, jenomže mi to v tu chvíli bylo nějak jedno.

Druhý den ráno, rozhodnutý, že mi buráky mohou být ukradené a loď v Oaklandu taky, jsem si jel pohodlně. V poledne jsem zastavil na oběd, což jsem jindy nedělal. Ale v průběhu dne se mi to nějak rozleželo v hlavě a já se rozhodl, že to zkusím. Uprostřed Illinois jsem zastavil, po ujetí asi 830 mil (1330 km), vykoupal se a šel spát. Následující den, to už byla sobota, jsem začal dohánět čas. Dojel jsem na hranice Nebrasky a Wyomingu, 1000 mil (1600 km), kde v trucksopu Antilopa jsem našel, co jsem potřeboval. Bar a pivo. Vypil jsem dvě piva tam, další dvě jsem si vzal sebou na dobrou noc a pak už jen sladké sny.

Pokračování příště

